

Sóc a la glòria. Amb caps de cérvol, plantes que no són de drap i fusta treta de tronc. Dir que sóc a la glòria no és una expressió feta per qui conegui Viladrau. Espero l'amo d'un hostel que no se sent l'amo del seu poble. I això, en molts casos, no és una obvietat. **Em vaig presentar com a candidat perquè veia que el municipi s'anava apagant, faltava il·lumiació. De seguida, ja des de l'Ajuntament, vam fer uns plans de reparació i ordenació urbanística. Feia onze anys que no s'havia obert cap carrer ni cap parcel·la.**

Prenem un cafè de debò, asseguts en unes butaques maternals, d'aquestes on el cos s'enfonsa fins quedar abraçat per elles. La cendra dels fums la llencem dins d'un braser de coure, mentre el Matagalls, totèmic, ens guaita darrera unes vidrieres gravades i netes com l'aire i la verdor de fora. **Aquí a Viladrau, els arbres no et deixen veure el bosc.** Parla el Sr. Formatjé, i dues senyores, amb idiomes diferents, treuen la pols de mobles de fa cinquanta anys. Poesia i prosa es fonen amb la naturalitat que només sap donar el camp. **Pensa que estem ara a vuit-cents quaranta metres d'alçada. El municipi, dins la comarca d'Osona, pertany a la subcomarca de les Guilleries i ocupa la part nord-est del massís del Montseny.**

Un senyor treu la fullaraca dels carrers. Més que escombrar sembla que pentini, que li faci la clenxa al terra. **La gent del poble ens hem d'espavilar per fer les temporades de vacances més llargues. Hem de motivar la gent perquè vingui a Viladrau. Enguany hem fet la fira de la castanya a la tardor, un concurs de pesca i en preparam un de cacera.** Quan sonin els trets dels caçadors, el record del bandoler Serrallonga serà tan viu com el soroll dels trabucaires durant l'aixecament carlí i als més vells els vindrà a la memòria allò de: "Mare, mare, vénen carlins; tites, tites, totes a dins...".

Però no tot són festes i fires, records i trabucs. Viladrau, ple de present, continua bategant gràcies a les venes dels seus homes i dones. **La gent d'aquí es dedica a la construcció, la lampisteria, la fusteria. L'embotelladora d'aigües és una font important d'ingressos i tenim una indústria que fa llet de soja i empreses de cartonatge.**

De cartó pedra sembla el decorat quan entres al poble. No se sent enlloc cap bufetada olfactiva de fems i terra adobada. **L'agricultura ha baixat molt. Del sector primari ens queda el reducte de la ramaderia, principalment xais.** Els bels queden ofegats pels cants de

les aus i la força amb què brollen les fonts. **L'aigua que bebem és de la font d'en Miquel. Això sí, tenim la font de les Paitides que, si cura tot el que diu la gent, és miraculosa.** A mi no em fa mal res, no pateixo cap malaltia diagnosticada, però una dosi de prevenció placèbica és un desig que el Sr. Formatjé agafa com a imperatiu ineludible. Pugem al seu "quatre per quatre" i anem a veure i beure. **En aquest poble vivim molts anys. Més de dotze persones passen dels noranta. Potser és l'aigua o potser és la pau i tranquil·litat que hi respirem.** Un assossec que es trenca una mica quan, a l'estiu, passen de vuit-cents habitants a dos mil. **No volem que la gent se'ns avorreixi. Tenim moltes manifestacions culturals, artístiques i esportives (coral, bàsquet, club de polo, Fira de les castanyes, els esclòps per Divendres Sant, concurs ocellaire...) només ens falta posar en marxa un Pitch & Putt. Ja tenim un edifici, que havia estat un Park-Hotel, que intentarem remodelar. Volem que hi hagi un teatre i un centre cultural on càpiguen totes les entitats. Això ens ha de donar qualitat per a la gent que vingui als estius i per als que vivim aquí els dotze mesos. Aquest hotel és un projecte que pot costar, en temps, de sis a vuit anys.**

Omplim un parell de garrafes amb l'aigua de les Paitides. Només tocar-la ja et revifes. Il·lusions, és clar, que només el cor pot entendre. "Eudald, quan puguis mira'm allò" crida un home embotit en una granota blava de feina. "No t'amoïnis..." contesta l'alcalde, i enfilem camí avall. Les cases apareixen, de tant en tant, com oasis humans que trenquen el misteri agrest i màgic de la fondària del bosc. **Aquest poble té unes cases autosuficients. Totes tenen piscina, pista de tennis, jardí propi...; si no ho vols, no has de sortir per a res de la teva parcel·la. Gent insigne ha deixat un estil propi de vida: els Bofill i Mates, els Bofill i Ferro, Salvador Espriu, Alicia de Larrocha, Antoni M. Claret, el baríton Marcos Redondo, el conseller de la Presidència Xavier Trias... De tota manera, per mi, el més emblemàtic va ser el Dr. Carulla. És qui a descobrir Viladrau com a zona d'estiu. Abans Viladrau era un indret on portaven la gent tuberculosa per curar-se.** Parlant de salut, la de Catalunya, segons l'Eudald, és bona. **No m'agradaria que canviés gaire.** El que no ha de canviar gens és aquest poble "de les amatistes". Quan dic adéu ho faig agafant la millor joia del lloc: el plaer d'haver conegut un raconet preciós, on l'aigua calma més d'una set.

Eudald Formatjé Clos - Viladrau - 869 hab. (Osona)